

FERİT EDGÜ / ERCAN ARSLAN

CAHİL / IGNORAMUS
FERİT EDGÜ - ERCAN ARSLAN
KÜRATÖRLER / CURATORS **ELVİN EROĞLU - BURAK FİDAN**
SERGİ TASARIMI / EXHIBITION DESIGN **PELİN SİDAR GENÇ**
MÜZİK / MUSIC **MERT KOCADAYI**

2 ARALIK 2022 – 14 OCAK 2023
KIRAATHANE İSTANBUL EDEBİYAT EVİ

2 DECEMBER 2022 – 14 JANUARY 2023
KIRAATHANE ISTANBUL LITERATURE HOUSE

ASMALI MESCİD MAHALLESİ, YEMENİCİ ABDÜLLATİF SOKAK: 1 BEYOĞLU / İSTANBUL

CAHİL OLMANIN HÜZÜNÜ

BURAK FİDAN

THE WISTFUL IGNORAMUS

Türk Dil Kurumu Cahil'i, *eğitim ve öğrenim görmemiş, belli bir konuda yeterli bilgisi olmayan kimse*, diye tanımlıyor. Nişanyan'ın etimoloji sözlüğü, Arapça *cahala* (bilmedi) fiilinin fail veznindeki etken sıfatıdır diyor Cahil için, *bilmeyen, bilgisiz*. Cehaletin, bilmeyenle, bilgisizlikle kurduğu ilişki sözlüklerde ne kadar açıksa, bugün karşılaştığımız her tür cahilin bilgiyle kurduğu ilişki bir o kadar belirsiz. Cahil için gözlemlediğiniz olgulardan bir cahil tanımı bulmaya çalışırsanız, çok geçmeden cahilin ayırıcı niteliğinin, bilmeyende değil, "bilmediğini bilmeyen"de olduğunu görürsünüz. Bilmediğini bilen cahil, bugün ariflerle beraber yürür sanki.

Her türlü akıl yürütmenin olgulardan yola çıkması gerektiğini söyleyen akla dayalı düzen çökmeye başladığında, insan soruyor, çöken akıl mı yoksa ahlak mı?

Ferit Edgü'nün *Cahil* aforizmaları, çöküşün bu iki unsurunun birbirleriyle nasıl da bağlaşık olduğunu gösteriyor. Ahlakın akla, aklın da ahlaka duyduğu gereksinim unutulduğunda, aforizmalardaki

The Turkish Language Association defines 'ignoramus' as a person who has not received education and training and does not have sufficient knowledge on a particular subject. The Nişanyan etymological dictionary says that 'ignorant' is the active adjective of the Arabic verb *cahala* (not knowing). The ignoramus is unknowing. While in dictionaries the relationship between unaware and ignorant is clear, the relationship between the ignoramus and knowledge, which we encounter in our daily lives, is uncertain. If we try to find a definition of ignoramus from the facts we observe, it quickly becomes clear that the distinguishing feature of ignoramuses is not 'those who do not know', but 'those who do not know that they do not know'. The ignoramuses who know that they do not know seem to be on the same level as the wise today. Considering that reason is based on facts and that the rational order has broken down, the question arises: Is it reason or morality that is breaking down?

bizim cahil canlanır. Her şeyi bilir bizim cahil. At gözlüklerini yağmurlu havada güneş gözlüğü diye takar. Diploması çoktur. Sürekli bahanesi vardır. Kıskanç, alingan, inatçı, sinirlidir. Ekranları çok sever. Yalanları doğrularına, doğruları yalanlarına karışmıştır. Takdir etmeyi bilmez, sürekli yol keser. İktidarın kulu kölesidir. Avantayı kollar. Siyasetçisi, gazetecisi, zengini daha makbuldür. Doymak bilmez bir açgözlüdür. Kendi kendinin karikatürüdür. Edgü'nün aforizmalardaki cahili, bizimdir, bu cahil, tüm nitelikleriyle toplumun çöküşünün zilleridir.

Yazmak ve resmetmek. Eski Yunancada bu iki sözcük aynı anlama geliyordu (*graphein*). Mürekkep ile yazı da yazılır resim de yapılır. Ferit Edgü on yıldır cahil üzerine düşüncelerini mürekkep kalemle yazdı. Ercan Arslan da ilk grup cahil resimlerini mürekkeple yaptı. Bir yazarla bir ressamın aynı kavram üzerine çalışması na pek sık rastlanmaz. Bu doğaldır da. Resim ve yazı dili, iki ayrı dünyadır. Bu iki dilin, aynı *ortam*'da (söz konusu olan bir kitapsa, sayfalar üzerinde) yan yana gelmesi plastik ve yazınsal sorunları da beraberinde getirir. Sadece estetik bir uyumla diyalog başlamaz. Düşünsel bir birliktelik, tamamlayıcılık gerekir.

Ferit Edgü'nün cahil kavramı gücünü bugünden alırken Ercan Arslan'ın resimlerindeki cahil imgesi, taş devrinden günümüze uzanıyor. Onun resimleri zamansızın peşindedir. Zamansız, çünkü insanın

Ferit Edgü's aphorisms show how these two elements are closely linked. When the necessity of morality for reason and reason for morality is disregarded, 'our local ignoramuses' come to life. 'Our ignoramuses' know everything. In rainy weather they wear their blinkers as sunglasses. They have many diplomas. They always have excuses. They are jealous, sensitive, stubborn, angry. They love to be the centre of attention. Their lies are mixed with truths, and the their truths are mixed with lies. They don't appreciate anything. They are always in the way. The ignoramuses are the slave of power, opportunists and hypocrites. These people prefer to be around politicians, journalists, rich people and are insatiably greedy. The ignoramuses are a caricature of themselves. The ignoramuses, that Edgü speaks of in his aphorisms, are one we deeply recognize.

Writing and painting - both words meant the same thing in ancient Egypt. Ink is used to write as well as to paint. With a fountain pen, Ferit Edgü for ten years has been writing down his thoughts about the ignoramus. Ercan Arslan created his first ignoramus series with ink. It is unusual for a writer and an artist to work on the same concept. The language of painting and that of writing are two separate worlds that can bring aesthetic and literary problems. It requires harmony,

cahil imgeleri olarak, sürekli kendisiyle yüzleşme halindedir. Çaresizdirler bu yüzden. Cahilin mutluluğu da, mutsuzluğu da, aç gözlülüğü, aç karnı da çaresizdir resimlerde. Her çaresiz gibi, söyleyecek nerdeyse hiçbir şeyleri yoktur. Belki de bu yüzden, hüznüldürler.

Yeni Cahiller'in ilk baskısından sonra tüm *Cahil* aforizmalarının yeni baskısı için, birkaç aylık bir sürede, toplamda 134 resim gerçekleştirdi Ercan Arslan. Grotesk ve ironik unsurların öne çıktığı bu ikinci kısım resimlerde cahilin her an kendisi olabileceğini göstermek ister ressam. Figürler ayna efekti yaratarak izleyicinin kendisiyle yüzleşmesine alan açarlar.

Bu sergiyi düşünürken, yazının soyutlama gücüyle, resmin soyutlama gücünü beraber gösterebilmeyi amaçladık. Serginin bir odası, aklın durduğu anların içindeki dehşetli komiği, yakın ve uzak geçmişteki yaşanmış gerçek öykülerle birlikte göstermek istiyor. Arslan, serginin bir diğer odasında, savaşı cahil kavramı üzerinden, bu sergi için gerçekleştirdiği bir video ve büyük bir yağlı boya tablo üzerinden okuyor. Ferit Edgü ile kitapta uzlaştıkları "akıl durması anları", bu odada savaşın beraberinde getirdiği dayanılmaz hüznü de gösteriyor.

Aforizmaları okuyanla, resimleri izleyen umutsuzluğa kapılabilir, belki. Ama umut, cahilin

are grotesque. They lack "culture", the highest value of humanity. That's why you don't see nationalities and ethnicities in this series. It seems that humanity in general is ignorant. While Edgü's aphorisms, like the lyrics of rap music, are breathlessly strung together as the result of a destructive force, Arslan's paintings are simple and calm. They force the viewer to pause. Most of these figures are introverted. The recurring lamb's heads stand - as images of the ignoramus - in constant confrontation with themselves. The happiness, the unhappiness, the greed and the empty stomach of these figures are helpless. Like all the desperate, they have almost nothing to say. Perhaps that is why they are wistful.

After the first edition of *The New Ignoramus*, Ercan Arslan created a total of 134 paintings in a few months for the new edition of *Ignoramus*. In these published paintings, in which grotesque and ironic elements stand out, Arslan seems to show that the ignorant person can be himself at any time. The figures in the painting create a mirror effect and offer the viewer space to encounter himself.

While thinking about this exhibition, we aimed to show the abstraction of power in writing together with the abstraction of power in painting. One room of the exhibition shows the horrifying comedy in the moments when

değil, aklın besin kaynağıdır. Cahillik, çaresizliğimizin bir tür dışa yansımadır, diyor Ercan Arslan. Bunu ne kadar ört-bas etmeye, gizlemeye çalışırsak o kadar cahilleşir, o kadar batarız. Hemen her insan, bu ört-bas yöntemine başvurduğu için Cehalet Kurumu'nun suç ortağıdır. Cahillik ağının inşasında, bu yapının bugüne değin ayakta kalmasında, her insanın toplumsal konumuna göre az çok payı olduğu açıktır. Cahilliğimizin hüznünü yaşadığımızda daha bir temiz olur muyuz? Belki.

Ne kadar kendimiz olursak o kadar az cahiliz.

Hayvanlar gibi. Çocuklar gibi. Olduğumuz gibi.

Eksiklerimizi gizlemeden.

Mümkün mü bu?

Hayır!

the mind stops, Arslan wants to show real stories from the recent and distant past. In another room of the exhibition, Arslan reads the war through the concept of ignorance, through a video and a large oil painting that he created for this exhibition. The "moments of sanity" he and Ferit Edgü agree on in the book also show the unbearable sadness brought about by the war in this room.

The reader of the aphorisms and the viewer of the paintings may despair, perhaps. But hope is the nourishment of the intellect, not of the ignoramus. Ignorance is a kind of outward reflection of our helplessness, says Ercan Arslan. The more we try to cover it up and conceal it, the more ignorant we become, the more we sink. Almost every human being is an accomplice of the 'Institution of Ignorance' because they resort to this method of concealment. It is clear that every person has a greater or lesser share in the construction of the network of ignorance and the survival of this structure to this day, depending on their social position. Do we become more aware when we experience the sadness of our ignorance? Maybe. The more we are ourselves, the less ignorant we are - like animals, like children. Being just as we are, without hiding our shortcomings. Is that possible? No, it's not!

Ercan Arslan

Cahil serisi, *Ignoramus Series*,
kâğıt üstü mürekkep ve akrilik,
ink and acrylic on paper

29.5 × 42 cm

Sanatçının izniyle

Courtesy of the artist

İÇE DÖNÜK BAKIŞLAR

THE RETURNED GAZE

A. ANJA SÖYÜNMEZ

Bazen insan, sonra hayvan ve zaman zaman ikisinin karışımı şekilsiz, morbid, gülünç ve grotesk yaratıklar, yıkanmış saman sarısının içinden içimizde bize yabancı olmayan bir yerlere dokunurlar.

Yansımasını gördüğümüz, bize uzak olduğunu sandığımız bu dünya bizi, gözümüzü dışardan kendi içimize doğru çevirmemizi zorlar. Artık bir kenara koyduğumuzu, olmadığımızı sandığımız “şeyin” aslında halen içimizde yaşadığını gizliden gizliye hissederiz.

Ercan Arslan'ın resimleri, “kendini yeniden tanımak” gibi tatsız bir duruma işaret ederek kişinin özgürleşme çabalarının ne kadar başarısızlıkla sonuçlandığının da birer kanıtıdır.

Burada cehaleti kim temsil ediyor? Elyafın içine gömülme tehdidiyle karşı karşıya kalan, iki renkli soluk imgeler mi, yoksa kendilerini, ailelerini ya da tanıdıklarını utanç verici bir şekilde tanıyan ve belki de bunu örtbas etmeye çalışan izleyiciler mi? Yoksa bu imgelerin kozmosu içinde kendi yerini almayı şiddetle reddedenler mi?

Figures emerge on washed-out ochre, some depict humans, others animals, and yet again others a hybrid of both. They seem amorphous, sometimes morbid, sometimes similar to us, then laughable and grotesque - all of them, however, are touching something in us that has never been foreign. They are images of a world that stands at a supposed distance from us and forces us, in a secret tickle, to turn our gaze from the outside in. Secretly, we recognize what we believe to have discarded; what we no longer want to be capable of.

Ercan Arslan's pictures punctuate an unpleasant recognition of the self in the viewer, triggering a proof of one's own failure in the attempt of emancipation.

Who, here, embodies ignorance? The pale images of two-tone colorlessness that threaten to sink into the fibers of the leaves or the viewers who shamefully recognize themselves, their family or acquaintances and perhaps try to cover this up? Those, vehemently

Arslan, Ferit Edgü'nün aforizmalarından yola çıkarak gerçekleştirdiği bu resimlerinde yalın bir dil kullanmasına rağmen, anlatım gücünü figürlerin kıskırtıcı performansından alıyor.

Bu yaratıklar, ister Edgü'nün yazılılarıyla birlikte veya tek tek okunsunlar, ister kendi başlarına bağımsız izlensinler hepsi aynı konumu, aynı düşünceyi, aynı hissi, aynı eylemi, aynı arka planı paylaştıkları halde var oluşlarıyla tabiidirler.

Bazen kırılğan, bazen güçlü fırça darbelerinden oluşan, saman sarısının bulanıklığında yok olmamak için direnen, kendilerini izleyicinin eleştirisine sunan bu yaratıklar aslında izleyicinin, en ince ayrıntılarına kadar somutlaşmış kendi imgesidir. Diğer her şey bulanıklaşırken benlik ortaya çıkar.

İçimizde uyuyan, hazır olda bekleyen - bazen patavatsızca, bazen de görünüşte patavatsızca aşamadığımız cehaletin boyutlarının bir kaydının temsilidir bu resim serisi. Burada sosyal düzenin sınırları parçalanırken, herkes cehalet içinde birleşir. Cehaletten, şiddetten, örtbas etmekten kaçamamak - bizi alt eden şey budur; amansız yakalandığımız andır. Arslan'ın eserlerinden bu kadar ürkütücü bir şekilde yayılan şey bakmak değil, bakılmaktır.

Serginin siyah beyaz işlenmiş güçlü ana eserinde de insan ve hayvanın iç içe geçmesi ve kapsüllenmesi, melezleşmesi görülmektedir.

refusing to make their own place within the cosmos of these images?

Based on Ferit Edgü's aphorisms, Arslan uses a simple visual language whose power lies in the provocative performance of his figures. Figures, which can be read individually or collectively with Edgü's aphorisms, who share the same background, the same behavior, thoughts and feelings, which so self-evidently just 'are'. Figures that unsuspectingly confront the criticisms of the beholder, while themselves meticulously embody the image of the beholder, in the sometimes fragile and sometimes strikingly thickish black brushstrokes that resist the nebulous ochre. The self manifests while everything else blurs.

This series of paintings represents a record of the extent of ignorance. It records what sleeps and wakes within us insurmountably - sometimes tactlessly, sometimes ostensibly. It breaks the boundaries of the social order while uniting everyone in ignorance. Not being able to escape the ignorance, the violence, the cover-up: it is being caught in the sudden moment that overcomes us. It is not looking at, but rather being looked at, that shines so eerily from Arslan's works.

As seen in the exhibition's powerful main work, rendered in black and white, the encapsulation of the human and the animal is depicted in

Bu, birbirine kenetlenme, bundan daha dünyevi olamayacak kadar, yeni bir tanıklık yaratıyor.

Bakış açısına bağlı olarak, kendi süssüz gerçeğini, bunaltıcı, umursamaz ve insanın içinde görünmez olanı, kitleler içinde kaybolanı yani cehaletin dayanılmaz sıradanlığını gösteriyor bu resim.

Bu, iki taraflı etkileşim, insan ve hayvanın, görünüşte medeni olanla olmayanın dengeyi bulma, karşılıklı birbirine üstün olma çabasıdır. Burada kim kimi eziyor?

Arslan orta bir yol izliyor - konunun aşırılığını sembolize eden bir melez çiziyor ve her bireyin kendi içinde birçok yönüne katlanmak zorunda olduğunu ve bunun için verdiği içsel mücadelesini gösteriyor. Ben de, ne kadar hoşlanmasam da, tıpkı beni 'var eden' diğer pek çok şey gibi, kusurları olan bir insan olduğumu, bu kusurların beni tanımladığını kabul ediyorum.

'Okuyan boğa' bana da bakar, içime bakar, düşünmem ve kendimi sorgulamam için bana alan verir. Ercan Arslan'ın- diğer her şey bulanıklaşırken- beni dürtten, bana dokunan, bana bakan, bentiğimi gösteren eserlerinin ardında yatan hassas gücü fark ediyorum.

Almanca aslından çevrilmiştir.

a hybrid. The interlocking creates a new testimony that could not be more worldly. It shows that ignorance lies in the banal and that, depending on the point of view, it takes on its own unadorned truth that depresses you, that is invisible, lost in the masses, unbearable. It is the interplay of the human and the animal, a balancing act of the seemingly civilized and the undeveloped, and the dominance behavior of both to each other. Then, the question is: "Who is overpowering whom?" Arslan takes the middle path - he draws a hybrid that is emblematic of the theme's immoderateness, and emblematic for the inner struggle of each to endure themselves and their many facets.

Thereby, I, too, recognize what I don't like to recognize - that I am a human being with flaws, that these flaws define me, as do many other things that make me 'be'. The 'reading taurus' also looks at me, looks into my inner self, gives me space to reflect, to question myself. And I recognize the delicate power behind Ercan Arslan's works, tickling me, touching me, looking at me, manifesting my being in these images, while everything else blurs.

translated from the German original.

**CAHİLDE EKSiK OLAN AKIL
DEĞİLDİR, O KURNAZDIR.
EKSiK OLAN AHLAKTIR.**

**IT IS NOT THE MIND THAT
IGNORAMUSES LACK. THEY ARE
SMART. WHAT THEY LACK IS MORALITY.**

Ferit Edgü

Ercan Arslan

Cahil serisi, *Ignoramus Series*,

kâğıt üzeri yağlıboya,

oil on paper

100 × 70 cm

Sanatçının izniyle

Courtesy of the artist

Ercan Arslan

Cahil serisi, *Ignoramus Series*,

kâğıt üzeri yağlıboya,

oil on paper

100 × 70 cm

Sanatçının izniyle

Courtesy of the artist

Ercan Arslan

Cahil serisi,

Ignoramus Series,

kâğıt üzeri yağlıboya,

oil on paper

59,5 x 42,5 cm

Sanatçının izniyle

Courtesy of the artist

Ercan Arslan

Cahil serisi, *Ignoramus Series*,
kâğıt üstü mürekkep ve akrilik,
ink and acrylic on paper

42 x 30 cm

Sanatçının izniyle

Courtesy of the artist

Ercan Arslan

Cahil serisi, Ignoramus Series,
kâğıt üstü mürekkep ve akrilik,

ink and acrylic on paper

59 × 42 cm

Sanatçının izniyle

Courtesy of the artist

Ercan Arslan

Cahil serisi,
Ignoramus Series,
kâğıt üstü mürekkep
ve akrilik,
ink and acrylic on paper

32 × 24 cm

Sanatçının izniyle
Courtesy of the artist

Ercan Arslan

Cahil serisi,
Ignoramus Series,
kâğıt üstü mürekkep
ve akrilik,
ink and acrylic on paper
32 x 24 cm
Sanatçının izniyle
Courtesy of the artist

Ercan Arslan

Cahil serisi, *Ignoramus Series*,
kâğıt üstü mürekkep ve akrilik,
ink and acrylic on paper

42 x 30 cm

Sanatçının izniyle

Courtesy of the artist

Ercan Arslan

Cahil serisi,

Ignoramus Series,

kâğıt üstü mürekkep

ve akrilik,

ink and acrylic on paper

42 × 30 cm

Sanatçının izniyle

Courtesy of the artist

Ercan Arslan

Cahil serisi, *Ignoramus Series*,
kâğıt üstü mürekkep ve akrilik,
ink and acrylic on paper

43 × 30 cm

Sanatçının izniyle

Courtesy of the artist

Ercan Arslan

Cahil serisi,

Ignoramus Series,

kâğıt üstü mürekkep

ve akrilik,

ink and acrylic on paper

32 × 24 cm

Sanatçının izniyle

Courtesy of the artist

Ercan Arslan

*Cahil serisi, Ignoramus Series,
kâğıt üstü mürekkep ve akrilik,
ink and acrylic on paper*

59 × 42 cm

Sanatçının izniyle

Courtesy of the artist

Ercan Arslan

Cahil serisi,

Ignoramus Series,

kâğıt üstü mürekkep

ve akrilik,

ink and acrylic on paper

40 × 30 cm

Sanatçının izniyle

Courtesy of the artist

Ercan Arslan

Cahil serisi,

Ignoramus Series,

kâğıt üstü mürekkep

ve akrilik,

ink and acrylic on paper

41.5 × 29.5 cm

Sanatçının izniyle

Courtesy of the artist

Ercan Arslan

Cahil serisi, *Ignoramus Series*,
kâğıt üstü mürekkep ve akrilik,
ink and acrylic on paper

42 × 30 cm

Sanatçının izniyle

Courtesy of the artist

897. Papa VI. Stephan kendisinden önce gelen, 897 yılında hayatını kaybetmiş Papa Formosus'un cansız bedenini mezardan çıkarıp yargılarken Formosus'a kardinal kıyafetleri giydirilmiş ve hükümdarlık tahtına oturtulmuştu. Mahkemede, yaşayan papa ölü papaya suçlamaları bağırarak bildirmişti. Sanık beklendiği gibi sessiz kaldı. Formosus'un cansız bedeni suçlu bulundu. Ceza olarak elbiseleri çıkarılıp üç parmağı kesildi ve cansız bedeni yeniden ölsün diye Tiber nehrine atıldı.

897. *Pope Stephen VI. exhumed and condemned the lifeless body of his predecessor, Pope Formosus, who died in 897. Formosus was then dressed in cardinal robes and seated on the throne of the monarchy. During the trial, the living pope insulted the dead pope. As expected, the accused remained silent. The lifeless body of Formosus was found guilty. As punishment, he was stripped of his clothes, cut off three fingers, and his lifeless body was thrown into the Tiber, where he died once again.*

Ercan Arslan

Cahil serisi, *Ignoramus Series*,
kâğıt üstü mürekkep ve akrilik,
ink and acrylic on paper

42 × 30 cm

Sanatçının izniyle

Courtesy of the artist

1771. İsveç kralı Adolf Friedrich, 12 Şubat 1771'de, sindirim sorunlarının yol açtığı felç nedeniyle yaşamını yitirdi. Son yemeği istakoz, havyar, lahana turşusu, tütülenmiş ringa balığı, şampanya ve son olarak çok sevdiği tatlı Hetvagg'dan oluşuyordu. Sütle servis edilen Hetvagg'dan 14 porsiyon yemişti kral son yemeğinde. Bugün İsveçli çocuklar, onu, kendini yiyen kral olarak tanıyorlar.

1771. *Adolf Friedrich, King of Sweden, died of a stroke caused by digestive problems on 12 February 1771. His last meal consisted of lobster, caviar, sauerkraut, smoked herring, champagne and, to finish, 14 portions of his favorite dessert, Hetvägg, served in hot milk. Swedish schoolchildren therefore know him as the king who ate himself to death.*

Ercan Arslan

Cahil serisi,

Ignoramus Series,

kâğıt üstü mürekkep

ve akrilik,

ink and acrylic on paper

21 × 29,5 cm

Sanatçının izniyle

Courtesy of the artist

2012. Florida'da bir adam, evcil hayvan dükkânlarında düzenlenen yarışmalardan birine katılmıştı. Ödül, bir piton yılanıydı. Ödülü kazanmak için düzinelerce hamamböceği yedikten sonra böcek parçaları solunum yollarını tıkadı ve oracıkta can verdi. Ödül, doğal olarak diğer yarışmacılardan en çok hamamböceği yiyenin oldu.

2012. *A man from Florida entered a pet shop competition. The prize was a python snake. To win the prize he ate dozens of cockroaches, which however blocked his airways and he died on the spot. The prize, of course, went to the person who had eaten the most cockroaches of all the participants.*

CAHİL / IGNORAMUS

FERİT EDGÜ - ERCAN ARSLAN

KÜRATÖRLER / CURATORS **ELVİN EROĞLU - BURAK FİDAN**

SERGİ TASARIMI / EXHIBITION DESIGN **PELİN SİDAR GENÇ**

MÜZİK / MUSIC **MERT KOCADAYI**

Tasarım konsepti / Design concept by

Bülent Erkmen

Baskı öncesi hazırlık / Prepared by

Mehtap Gürbüz

Baskı ve cilt / Printed and bound by

Ofset Yapımevi

Şair Sokak No: 4,

Çağlayan Mahallesi, 34410

Kağıthane, İstanbul

Telefon: 0212 295 86 01

UNUTMA!

CAHİL ÖLÜR,

CEHALET ÖLMEZ.

DON'T FORGET!

IGNORANCES DIE,

IGNORANCE DOES NOT.

Ferit Edgü